

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ יִתְרוֹ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ט - חלק ז'

קונטרס 847

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

לְשֵׁם לְבַדֵּק אֶת פְּשׁוּתוֹ. וְעוֹד מֵצְאוּ שֶׁהַמַּמְתָּקִים שְׁמוּכָרִים לְתִינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן הִיָּה הַהֶכְשֵׁר לֹא טוֹב, וְעַל יְדֵי פְעִילוֹת הַנֶּעֱד נִכְנָסוּ תַּחַת הַכֶּשֶׁר טוֹב.

גַּם הוֹצִיאוּ סִפְרִים שֶׁתִּאָּרוּ שֵׁם אֶת הַהֲזָנְחָה הַגְּדוּלָה בְּבֶשֶׂר בְּהֵמָה וּבַעֲוֹפוֹת, וְהִירָא אֶת דְּבַר ה' הַפְּסִיקוּ תִּכְף לֶאֱכֹל בָּשָׂר, וְרַק אוֹתָם שֶׁכָּבַר שֶׁקְעוּ בַחֲמָשִׁים שְׁעָרֵי טְמֵאָה שֶׁל אַמְרִיקָה וּמִשְׁקָעִים רַק בְּזָלִילָה וּב"פְּרַעֲסִס" אָמְרוּ שֶׁהַכֹּל רַק פּוֹלִיטִיק, כְּדֵי שְׁיִמְשִׁיכוּ אֶת ה"פְּרַעֲסִס", וְלֹא אֲכַפֵּת לָהֶם אִם כֶּשֶׁר אוֹ לֹא, הַעֲקָר שְׂאוּמָרִים שֶׁכֶּשֶׁר. [וְכִידּוּעַ מִכְּתַב הַחֲזוֹן אִישׁ זצ"ל שֶׁכְּתַב עוֹד בְּוִילְנָא, עַל אֱלוֹ שֶׁלֹּא אֲכַפֵּת לָהֶם אִם בְּכֻלָּל כֶּשֶׁר, אֶלֶּא רַק שֵׁישׁ חֲתִימָה שֶׁל רַב פְּלוּנֵי אֶלְמוּנֵי, וְלֹא שְׁבָאָמֹת כֶּשֶׁר].

וְאִם לֹא דֵי בְּזָה, אַחַר זְמַן נִתְגַּלָּה שְׂאוּכָלִים לֹא רַק בָּשָׂר נְבֵלָה, אֶלֶּא גַּם חֶלֶב וְדָם שֶׁהֵם אֲסוּרֵי כְּרִיתוּת, [כְּפִתּוּב בְּסִדְר וַיִּקְרָא (פָּרָק ז' כד-כו) "וְחֶלֶב נְבֵלָה וְחֶלֶב טוֹרְפָה יַעֲשֶׂה לְכֹל מִלְאֲכָה וְאֶכֶל לֹא תֹאכְלֶהוּ כִּי כֹל אֲכַל חֶלֶב מִן הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יִקְרִיב מִמֶּנָּה אֲשֶׁה לִּיהוָה וְנִכְרַתָּה וְנִפְשׁ הַאֲכֵלֶת מֵעַמִּיָּה וְכֹל דָּם לֹא תֹאכְלוּ בְּכֹל מוֹשְׁבֵיכֶם לְעוֹף וּלְבְּהֵמָה כֹּל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל כֹּל דָּם וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיָּה"]. וְזֶה הִיָּה תַּחַת הַשְּׁגָחוֹת הַמִּהְדָּרוֹת שֶׁל מִהְדָּרִין מִן הַמִּהְדָּרִין, וְזֶה נִתְגַּלָּה עַל יְדֵי הַגְּאוֹן הַצְּדִיק רַבִּי מְרְדְּכֵי מִלְּאֲכֵי זצ"ל רַב בְּתַל אַבִּיב, שֶׁשָּׁמַשׁ שָׁם כְּמַפְקֵחַ רֹאשִׁי עַל הַמְּנַקְרִים שֶׁשָּׁם תַּחַת הַרְבֵּנוֹת הַרְאִשִׁית, שֶׁהַנְּקוּר הִיָּה תַּחַת פְּקוּחַ גְּדוֹל וַיֵּשׁ עֲלֵיהֶם מִמֶּנָּה מִטַּעַם הַרְבֵּנוֹת, שֶׁמִּבְּקָר אֶת מַעֲשֵׂיהֶם אִם הֵם כֹּהֲלָכָה.

וּבְאַרְצוֹת הַבְּרִית [אַמְרִיקָה] תַּחַת הַפְּקוּחַ שֶׁל הַקּוּרְאִים לְעַצְמָם "קְנָאִים" מֵאֲכִילִים בָּשָׂר נְבֵלָה וְחֶלֶב וְדָם, וּמִסְתִּירִים אֶת עַצְמָם מֵאַחֲוֵי הַשֵּׁם "קְנָאִים" וּבְכַח הַשֵּׁם הַזֶּה מְבִיִּים גְּדוּלֵי וְצְדִיקֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁמוּסָרִים נֶפֶשָׁם עַל קְדָשֶׁת וְטְהַרֵּת יִשְׂרָאֵל, וְנִתְעַלְמָה מֵהֶם רַש"י עַל הַגְּמָרָא בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה דָּף י"ז ע"א אֶפִּיקוּרוֹס - מְבִיָּה תַלְמִידֵי חֲכָמִים. וְכֵן בְּמַסְכֵּת סְנֵהְדָרִין (דָּף ז' ט"ו ע"ב): אֶפִּיקוּרוֹס: רַבִּי וְרַבִּי חֲנִינָא אָמְרֵי תְרוּוִיְהוּ "זֶה הַמְּבִיָּה תַלְמִיד חֲכָם", וְכֵן אֵינָא בְּמַסְכֵּת שְׁבֵת (דָּף קי"ט ע"ב): אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב כָּל הַמְּבִיָּה תַלְמִידֵי חֲכָמִים אֵין לוֹ רְפוּאָה לְמַכְתּוֹ, אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב מֵאֵי

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

דְּכַתִּיב אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וְלִנְבִיאֵי אֶל תִּרְעוּ אֶל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי אֱלוֹ תִינּוּקוֹת
שֶׁל בֵּית רַבִּן וְלִנְבִיאֵי אֶל תִּרְעוּ אֱלוֹ תִלְמִידֵי חֲכָמִים, עכ"ל.

וְאִף שֵׁישׁ לוֹ דְּעָה אַחֲרֵת בְּעִנְיֵי הַשְּׁקָפָה, הָרִי מֵאֲזֵ שֶׁחֲלָקוּ שְׂמַאי וְהֵלֵל,
עַד הַיּוֹם יֵשׁ מַחֲלָקֶת בֵּין גְּדוּלֵי הַדּוֹר, וּמְכַרְיַעִים לְפִי גְדוּלֵי הַרְבָּנִים שֶׁמְקַבְּלִים
עַל הַצְּבוּר, וְכִמוֹ דְּאִיתָא בְּמִסְכַּת יְבָמוֹת דְּאִף שֵׁישׁ מַחֲלָקֶת בְּהִלְכָה קִימוֹ
"הָאֵמֶת וְהַשְּׁלוֹם אֶהְבוּ" וְחֵס וְשְׁלוֹם לֹא בָזוּ אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ בְּשִׁבִיל שֵׁישׁ לוֹ
דְּעָה אַחֲרֵת וְיֵשׁ לְהֶאָרִיךְ בְּזָה וְאִין כָּאִין מְקוֹמוֹ לְהֶאָרִיךְ.

וְנַחֲזוּ לְפָרְשֵׁת הַכְּשָׁרוֹת כִּי גַם כְּשֶׁצָּעַק הָרַב מִלְּאֲכֵי הִיָּה קוּלוֹ כְּקוּל קוֹרָא
בְּמִדְבַר אַמֶּרִיקָא, וְכִבְר הִיָּה הָרַב עַל דְּרַכּוּ חֲזָרָה לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל עִם הַסּוּד
הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא שֶׁמְטַמְטָמִים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּטַמְאוֹת חֲמוּרוֹת* וּמָה יַעֲשֶׂה אִם

(א) וְכִמְהָ נוֹרָאִים דְּבָרֵי הַזּוֹהַר: ק. א. כָּל מַה שֶּׁסּוּבַל הָאֲדָם בְּעוֹלָם הַיָּהּ הוּא מִפְּנֵי שְׂלֵא נִזְהָר בְּמַאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ב. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְנִכְנַס לְרִשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ
ח"ג דף מ"ב). ג. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצִרּוֹר הַחַיִּים כָּלֵל וְדִנְיָן אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאֲדָם
מְגַעַל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵלוֹ בְּעוֹלָם הַיָּהּ וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ד. מְדַבֵּק נַפְשׁוֹ
בְּסְטָרָא אַחְרָא וְגוֹעַל נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַטַּמְאָה שׁוֹרְהָ עָלָיו (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ה. נִעֲשֶׂה פְּנֵי חַיָּה
רְעָה (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ב דף קכ"ה). ו. כָּל מַה שֶּׁסּוּבַל הָאֲדָם בְּעוֹלָם הַיָּהּ הוּא מִפְּנֵי שְׂלֵא נִזְהָר בְּמַאֲכָלוֹת
אֲסוּרוֹת (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). ז. יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוֹשָׁה וְנִכְנַס לְרִשׁוֹת הַסְּטָרָא אַחְרָא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ
ח"ג דף מ"ב). ח. אוֹי לָהֶם וְאוֹי לְנַפְשָׁם כִּי לֹא יִתְדַבְּקוּ בְּצִרּוֹר הַחַיִּים כָּלֵל וְדִנְיָן אוֹתוֹ לְאַחַר מִיתָתוֹ כְּאֲדָם
מְגַעַל, כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹעֵלוֹ בְּעוֹלָם הַיָּהּ וּבְעוֹלָם הַבָּא (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"א). ט. מְדַבֵּק נַפְשׁוֹ
בְּסְטָרָא אַחְרָא וְגוֹעַל נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ, וְרוּחַ הַטַּמְאָה שׁוֹרְהָ עָלָיו (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ג דף מ"ב). י. נִעֲשֶׂה פְּנֵי חַיָּה
רְעָה (זֶהר הַקְּדוֹשׁ ח"ב דף קכ"ה).

וְהַעוּנֵן שֶׁל מַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת מַעֲכָב בְּנִין בֵּית קִדְשֵׁנוּ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר הָאֲבִיב מִהַנּוֹגַע לְדַעַת בְּדוֹרֵנוּ
וְזוֹל: ר' נֶתָן אֲדֹלָר וְתִלְמִידוֹ ר' מִשָּׁה סוֹפֵר מִפְּרַעֲשׁבוּרָג מְקַבְּלִים בְּנִסְתָּר, ר' נֶתָן אֲדֹלָר רְצָה לְפַסֵּל
הַשׁוֹחֲטִים דְּפִרְנָקְפוּרְט דְּמִין, וְלֹהֲכֵנִיעַ חוֹתֵם הַסְּטָרָא אַחְרָא שְׁשׁוֹרְהָ עַל שׁוֹחֲטִים פְּסוּלִים בְּסוּד עַל חֲרָבֵךְ
תַּחֲזִי וְגו' וְאִלְמָלָא הַשִּׁיג כָּל רְצוֹנוֹ כֹּא מְשִׁית, אִךְ הַס"ם הַעֲמִיד עָלָיו רוֹדְפִים קְצָבִים וְהַצֵּרֶף לְבָרַח
וְתִלְמִידוֹ הַחַת"ס ר' אַחְרִי' פְּרַסְאוֹת. וְזֶה הִיָּה סוּד יְרִידַת הַבַּעַל שֶׁם טוֹב הַקְּדוֹשׁ לְעֵלְמָא הַדִּין וְרַמּוֹ עַל
זֶה ב' זַע"ם" תִּצְעַד אַרְץ, רֵאשִׁי תְבוֹת וְיִבְחֵה ע' יְרוּבִין מְקוֹאוֹת.

וְכִדִּי לְהִבִּין קֶצֶת בֵּיתָר בְּאוּר, מִי הַחֲרִיב אֶת בֵּיתָנוּ אֲשֶׁר עֲדִין לֹא נִבְנָה בְּיַמֵּינוּ, וְהַשְּׁכִינָה בְּגִלוּת עֲדִין
בְּעוֹנֵנוּ וּמְדוּעַ לֹא בָּא בְּיָשִׁי גַם תְּמוּל גַּם הַיּוֹם? רֵאדָה בְּסֵפֶר "בְּרִית מִטָּה מִשָּׁה" עַל הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח בְּדָף
הָאֲחֲרוֹן וְנִדְפַס לְפָנֵי ד' מֵאוֹת שָׁנָה וְזֶה לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ: וְעִכְשָׁו שְׂאִיתֵרַע חוֹקֶתֶם רְאִינוּ לְמִפְרַע שְׂדָבֵךְ זֶה
הַחֲרִיב אֶת בֵּיתָנוּ אֲשֶׁר עֲדִין לֹא נִבְנָה בְּיַמֵּינוּ, וְהַשְּׁכִינָה בְּגִלוּת עֲדִין בְּעוֹנֵנוּ. וְכֹאשֶׁר נִמְצָא כְּפִה קִלְקוּלִים

וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׁוֹב, (יחזקאל א יד) נְהִירִין גְּנִיזִין גְּלִיִּין, וְסַתְרִין קְיִימִין וְלֹא קְיִימִין, נְהִרִין וְלֹא נְהִרִין. זְמַנִּין נְהִרִין בְּהַאי גְּוֹן, וּלְפּוּם שְׁעַתָּא גְּוֹן אַחְרָא. הַשְּׁתָּא שְׁמָא דָּא, וּלְפּוּם שְׁעַתָּא שְׁמָא אַחְרָא. לֵית מָאן דִּיכִיל לְקְיִימָא בְּאַלִּין נְהִרִין.

יְהו"ה, נְהִירו דְּאַסְתֵּלַק בְּשְׁמָא דָּא, דְּכֻלִּיל כֹּל נְהוּרִין בְּשְׁלִימו. וּלְפּוּם שְׁעַתָּא, נְחִית וְאַתְהֵדֵר נְהִירו בְּגוֹן אַחְרָא, וְאַסְתֵּלַק בְּשְׁמָא אַחְרָא, אֱלֹהִיִּים. וּלְפּוּם שְׁעַתָּא, א"ל. וּלְפּוּם שְׁעַתָּא, צְבָאוֹת. וּלְפּוּם שְׁעַתָּא שְׁדִי. וְהָכִי בְּכָל אֵינוֹן שְׁמֵהֶן דְּאַיְקָרִי בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא.

וּבְגִין דְּאִית אֵתֵר גְּנִיז דְּנַפְקִי מְנִייהו, וּכְפּוּם דְּאִיהו נְבִיעַ מְגוּ מְבוּעָא גְּנִיז דְּאַתְגְּנִיז בֵּיה, הָכִי אַתְחַזִּי כֹל חַד. וְלֵית מָאן דִּיקוּם בְּהוּ. וְרָזָא דָּא מְנָא דְּמִיָּא וְשְׁמִשָּׂא, בְּכוּתְלָא.

וּכְמָא דְּאֵינוֹן רְצוּא וְשׁוֹב, אוֹף הָכִי בְּלַבָּא וְדַעְתָּא. בַּר נְבִיאִי מְהִימְנִי, דְּמַסְתַּפְּלִי מְגוּ אֵינוֹן דְּלַתְתָּא, דְּאֵינוֹן בְּרָזָא דְּאַסְפַּקְלָרְיָא דְּלָא נְהָרָא, וּמְגוּ אֵלִין הוּוּ מַסְתַּפְּלִין כְּבַתֵּר כּוּתְלָא. עַד הָכָא דְּמוֹת מְאֵינוֹן רְזִין לְעֵילָא הַשְּׁתָּא לַתְתָּא.

כְּתוּב וְאַרְא הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אַחַד בְּאַרְצֵן וּגו'. וְאַרְא הַחַיּוֹת, דָּא אִיהו אַסְתַּכְלוּתָא בְּאַסְפַּקְלָרְיָא דְּלָא נְהָרָא. וּמְגוּ דְּחָמָא אֵלִין, אַסְתַּכְל בְּמָה דְּגְנִיז וְסַתִּים.

וְהִנֵּה אוֹפֵן אַחַד בְּאַרְצֵן, דָּא מַטְטְרוֹן, דְּאִיהו עֵילָאָה מְנִייהו ת"ק שְׁנִין. מַטְטְרוֹן, מִיטְטְרוֹן, זְבוּל, עַבְד, זְבוּא"ל, (נ"א עַבְדִּיָּאֵל, וְזוּלִיאֵל) הָא חָמֵשׁ. וּכְפּוּם שְׁלִיחו דְּמֵאַרְיָה, הָכִי אַסְגִּיָּאוּ שְׁמוֹי לְאַרְבַּע סְטְרוֹי, כְּאַרְבַּע סְטְרִין דְּעֵלְמָא.

קְשִׁיר קְשִׁרִין לְמֵאַרְיָה, שְׁלִיט בְּרִזִין דְּאַרְבַּע אֶלְף וּחֲמֵשׁ מָאָה נְהִרִי אַפְרַסְמוּנָא, דְּנַגְדִין וְנַפְקִין מְגוּ תְּלִיסֵר אַחְרָנִין גְּנִיזִין. וְאַרְבַּעָה אֶלְף וְת"ק רְבוּא הֵיכְלִין, דְּאֵינוֹן טְמִירִין בְּגוּ אֵינוֹן נְהוּרִין, קְיִימִין קְמִיָּה, וְאִיהו מְמָנָא עֲלֵייהוּ.

כֹּר זְמַנָּא דְּעָאל וְנַפִּיק, אֶלְף וְת"ק רְקִיעִין זְעֵאִין קְמִיָּה. תְּרִיסֵר אֶלְפֵי רְבוּא מְיִמְיָנִיה, וְתְרִיסֵר אֶלְפֵי רְבוּא מְשְׁמָאֲלִיה. תְּרִיסֵר אֶלְפֵי רְבוּא קְמִיָּה, תְּרִיסֵר אֶלְפֵי רְבוּא מְאַחוּרִיָּה. כֹּל הַנֵּי מְשִׁרִין נְהִרִין, מְגוּ שְׁלֵהוּבָא חַד מְנַצְצָא. דְּנַפְקָא מְנִיָּה. וּבְהֵוּא שְׁלֵהוּבָא חֲקִיקָן אַתְוֹן דְּשֵׁם הַמְּפוֹרָשׁ, נְצִיצִין מְלַחְטִין מְגוּ הֵוּא שְׁלֵהוּבָא. וְכֻלְהוּ פִּד מַסְתַּכְלָאן בְּנְהִירו דְּאַתְוֹן מְחַקְקִין גְּלִיפִין, כֻּלְהוּ זְעֵאִין וְדַחְלִין, וְנְטֻלִין לְגַבֵּי הֵוּא נְצִיעו דְּאַתְוֹן. וּמְגוּ שְׁלֵהוּבָא דָּא, נְהִרִין אוֹפְנִים אוֹחְרָנִין, דְּנְטֻלֵי בְּרִתִּיכִין אַחְרָנִין לַתְתָּא,

גו אינון היכלין, דאינון משלכן דא בדא, כמה דאת אמר באשר יהיה האופן בתוך האופן, כליל דא בדא, ועאל דא בדא, רישין ברישין, אלין באלין. ואנפין פרישין בסטרייהו.

ובדוהו נטלין לגבי אנפין, בגו נהירו דמסתכלאן לגבי אינון אנפין. פד מסתכלאן למהך, חמאן ההוא נהירו דנהיר, לההוא אתר דנהיר, אזלין ונטלין פלהו. ואתוון דשמא קדישא מחקקא, נהיר על פלא. ואיהו נטיל פלהו, גו ההוא רוחא עילאה, דנטיל כל משריין.

ומטטרו"ן רב ממנא, קאים בקיומא דההוא שמא קדישא, ונטיל לכל משריין ברזא דיליה, לארבע פניו, בארבע דיוקנין, גו ארבע סטריין דעלמא. ואיהו כליל שמא דאקרי שד"י. וכלהו קראן שמא דא, גבי שמא עילאה קדישא.

בידא דמטטרו"ן אתמסרו תריסר מפתחין עילאין, ברזא דשמא קדישא. וארבע מפתחין מנייהו, אינון ארבע רזין נהורין דמתפרשין. מפתחא קדא, איקרי אור נציץ, טמיר וגניז, לית ליה גוון. וההוא נציצו לא קיימא לאסתכלא, ולא אתחזי גוון, אלא נציץ נציצו לעיינין, ואגניז ולא אתיידע. מפתחא תניינא, אור נהירו חידו לאסתכלא. לזמנין איהו חנור, לזמנין ירוק, לזמנין לא דא ולא דא.

מפתחא תליתאה, איקרי אור זוהר, דזהיר ונהיר, איהו זוהר דנהיר לכל שאר נהורין. האי מרקמא בכל גוונין. האי אור איהו מההוא זוהר דהוא רקיע דעל גבי חיון, דכתיב (דניאל יב ג) כזהר הרקיע. כליל גו עשר שבילין, דנפקי מאינון ל"ב שבילין גניזין.

מפתחא רביעאה, איקרי אור דסוכלתנו, דיהב סוכלתנו בלבא למינדע ולאסתכלא ולקיימא על רזין עילאין. והאי אור דחדי לבא, יהיב נהירו דחכמתא וסוכלתנו, למינדע ולאסתכלא.

ואלין אינון ארבע מפתחין עילאין, דכל שאר מפתחין פליין בהו. וכלהו אתמסרו בידא דהאי רב ממנא, מטטרו"ן. מארי רב פלהו גו רזין דמאריה, בגילופין דרזין דשמא קדישא מפורש.

ער ארבעת רבעיהן בלכתם ילכו וגו', על ארבעת דאינון ארבע דתחותייהו, ואינון דתחותייהו, איקרון רבעיהן. כמה דאת אמר, (עי' שמות כג ח בתרגום) רביע תחות טועניה, ועל אינון דרביעין תחותייהו, פד אינון בעאן למיזל אזלין. דכל חד אית ליה ארבע גלגלי אופנים, רביעין תחותייהו. ועל אלין רבעיהן אמר, בלכתם ילכו.

והיינו דכתיב, ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם, ובהנשא החיות וכו'.

יִנְשְׂאוּ הָאוֹפָנִים. וְאִי אוֹפָנִים רַבְעִיִּים דְּחִיּוֹת, אֲצֻטְרִיף לְמִימְרָה וּבְלֶכֶת הָאוֹפָנִים. אֲלֵא מִכָּאן דְּחִיּוֹת נְטִילִין לְדַנְטִילִין לֹון, כְּגוֹנוֹא דָא אַרוֹן, נְטִיל לְמֵאן דְּנְטִיל לִיהָ.

וְכַרְסִיָּא קְדִישָׁא נְטִילת לחיות. וְאִי אִיהִי נְטִילת לֹון, זִיעָא דְּחִיּוֹת מִמָּה אֲתַעֲבִיד. אֲלֵא זִיעָא דִּילְהוֹן, בְּאִסְתַּפְלוּתָא לְמִינְדַע וּלְאִסְתַּפְלָא וּלְאִדְבָקָא, בְּמָה דְּטְמִיר וְגַנְיז, וְלֹא יִכְלִין לְמִיקָם בִּיה. וְעַל דָּא אִיהוּ זִיעָא דִּילְהוֹן. אֲבָל כָּל אֵינוֹן דְּמִתְדַבְּקָאן בְּקְדוּשָׁה עֵילָאָה, אֵינוֹן נְטִילִין לְאֵינוֹן דְּנְטִילִין לֹון. וְרָזָא דָא, עַל אַרְבַּעַת רַבְעִיָּהֶן בְּלֶכְתָּם יִלְכוּ.

וְגַבִּיהֶן וְגַבְיָהֶם לְהֶם. וְגַבִּיָּהֶם, רָזָא דְּגוֹנוֹנִין דְּגוֹפָא, אֲתַנְהִיר וְסִלְקָא בְּשִׁיעוּרָא (מְרִישָׁא דְּכוּזַנָא לְרִישָׁא דְּכוּזַנָא בְּשִׁיעוּרָא) דְּלִתְתָא. וְאִסְתַּחֲרָא בְּאַרְבַּע גּוֹנוֹנִין נְצִיצִין. גּוֹן נְהִיר בְּנְהִירוֹ, בְּרָזָא דְּחֻשְׁמֵל לְעֵילָא, כַּד נְהִיר וְאֲתַגְנִיז גּוֹנוֹנִי. גּוֹן נְצִיץ, (דף תו ע"א) דְּנְצִיץ בְּנְצִיצֵי. גּוֹן זְהִיר, בְּזְהִירָא דְּרַקִּימוֹ דְּרַקִּיעָא דְּקִימָא עֲלֵיהוּ. גּוֹן מְרַקְמָא מִכָּל גּוֹנוֹנִין, וְאֲתַכְּלִיל בְּכֻלְהוּ, וְדָא אִיהוּ גּוֹפָא מְצִיירָא בְּצִיּוּרָא, לְאִתְּפַלְלָא בְּכֻלָּא חָדָא.

וְגוֹבָה לְהֶם, מְסַטְרָא דְּלְעֵילָא. וְיִרְאָה לְהֶם, מְסַטְרָא דְּלִתְתָא. וְגוֹבָה לְהֶם, גוֹבָה שְׁמַיִם. וְיִרְאָה לְהֶם, דְּחִילוֹ דְּדְחִיל וּמִבְעִית וְאַרְעִישׁ כּוּלָא. דְּחִילוֹ דְּסַחֲרָא דְּלֹא לְקַרְבָּא לְקוּדְשָׁא. וְאִיהוּ דְּסַחֲרָא לֹון מְסַטְרָא דְּלִתְתָא. וְגוֹבָה לְהֶם, בְּסִלְקוֹ דְּחִיּוֹ דְּגוֹנוֹנֵי שְׁמַיִם. בְּגִין דְּגוֹנוֹנֵי שְׁמַיִם, הֵהוּא רָזָא דְּכְתִיב, גוֹבָה שְׁמַיִם. וּמֵאן אִיהוּ. הֵהוּא דְּנְטִיל כָּל גּוֹנוֹנִין, מִיְמִינָא וּמִשְׁמָאלָא, וְכַד נְטִיל לֹון לְגַבִּיָּה, אִיקְרִי גוֹבָה שְׁמַיִם.

וְיִרְאָה לְהֶם, בְּחִיּוֹ דְּהֵהוּא יִרְאָה לִתְתָא, בְּסַדְרָא דְּאֵינוֹן גּוֹנוֹנִין לְהִטִּין וּמִהַפְּכִין חִיּוֹ דְּאֲשָׁא דְּלֹא דְּקִיק, כְּאֲשָׁא דְּקִיק לְעֵילָא כְּחִדּוּהָא. וְהֵאִי אִיהוּ דְּקָא מִבְעִית לְכֻלָּא. וּבְגִין כֵּן, וְגוֹבָה לְהֶם, מְלְעֵילָא. וְיִרְאָה לְהֶם, מִתְתָא.

וְנְבוֹתָם מְלֹאוֹת עֵינַיִם, לְאִסְתַּפְלָא בְּכָל סְטְרִין. וְאַף עַל גַּב דְּאִית מְאִרֵי דְּעֵינַיִם בְּחִיּוֹ לְאִסְתַּפְלָא אֲתַרְנִין לִתְתָא, אֵלִין בְּאֵינוֹן עֵינַיִן לְאִסְתַּפְלָא אֵלִין בְּאֵלִין בְּסַחֲרָנוּ, לְקַמִּיָּהוּ וּבְאַחֲרָא, דְּעֵינַיִן סַחֲרִין לְכָל סְטְרִין.

וְבַגִּין כֵּן חֲמָאן הַכָּא וְהַכָּא, בְּסַטְרָא דָא וּבְסַטְרָא דָא, חֲמָאן מַה דְּהוּי, וּמַה דְּזַמִּין לְמַהוּי מְסַטְרָא דְּאַחֲרָא. וְהֵינּוּ דְּכְתִיב, סְבִיב. וְחֲמָאן מִיְמִינָא וְחֲמָאן מִשְׁמָאלָא. חֲמָאן מִיְמִינָא, בְּכָל אֲרַח זְכוּ וּקְשׁוּט. חֲמָאן מִשְׁמָאלָא, בְּכָל אֲרַח דְּלֹא קְשׁוּט וְלֹא קְיִימָא בְּזְכוּ. וְעַל דָּא מְסַתְּפִלְן בְּכָל סְטְרִין, וּבְדָא אִית לֹון שׁוּלְטָנֵי וְסוּכְלָתָנוּ עַל כּוּלָא,

לְאִסְתַּפְּלָא בְּכָל הַיַּי סְטָרִין, מַה דְּלֵא מְסַתְּפְלִין הָכִי כָּל אֵינוֹן אַחְרָנִין.
וְעַם כָּל דָּא לֹא יִכְלִין לְאִסְתַּפְּלָא לְעִילָא, וְלֹא אַתְיִיחֵיב לִוֵּן רְשׁוֹ לְאִסְתַּפְּלָא.
וְכַד בְּעָאן לְאִסְתַּפְּלָא, כְּלָהוּ מְרַתְתִי בְּדַחֲלִיו בְּאִימְתָא בְּזִיעַ, וְכָלָהוּ
קָרָאן בְּדַחֲלִיו סְגִי, בְּקָל רַב, (יחזקאל ג יב) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ.

וְנִבְיָהֶם, וְלֹא כְתִיב מַהוּ, כְּמָא דְכְתִיב, לְכַתֵּר, וְגַבְתָּם מְלֵאת עֵינִים. אֵלָא
גּוֹפָא דְסִטְרָא דְמְסַתְּפְלָא לְגוּ, לְגַבֵּי נְקוּדָה סְתִימָא. מַהֲהוּא סְטָרָא
אֵית לִוֵּן גּוֹבָה. וְכָלָהוּ מְסַתְּפְלִין לְגוּ, כְּמָה דְאֵת אָמַר (מ"א ז כה) וְכָל אַחֲרֵיהֶם
בְּיַתָּה.

אֲבַרְרָהֶם אַחְקָרִיב לְגַבֵּי רְזָא דְקִימָא, עַד דְסָלִיק בְּרְזָא עֵילָאָה לְעִילָא. וְעַם
כָּל דָּא לֹא זָכָה כְּנַעֲקָב, דִּיעַקֵּב אִיקָרִי (בראשית כה כז) אִישׁ תָּם. מַהוּ
אִישׁ תָּם, רְזָא דָּא כְּמָא דְאֵתְמַר, (דברים לג א) אִישׁ הָאֱלֹהִים, מְאָרִיָּה דְבֵיתָא.
מִשָּׁה אִקָּרִי אִישׁ הָאֱלֹהִים, יַעֲקֹב אִקָּרִי אִישׁ תָּם, וְכָלָא רְזָא חֲדָא.
אוּף הָכִי וְגַבְוֹתָם, הֵהוּא דְקִימָא לְגוּ. כְּלָהוּ מְלִיִין עֵינִין לְאִסְתַּפְּלָא לְבַר.
וְאָף עַל גַּב דְּלֵא מְסַתְּפְלָא לְגוּ, גּוֹבָה לְהֶם, וְגַבְוֹתָם מְלֵאוֹת עֵינִים.
וְכִבְרַת חַיִּוֹת וְלָכוּ הָאוֹפְנִים אֲצֵלָם וּבַהֲנָשָׂא חַיִּוֹת מְעַל הָאָרֶץ וְנִשְׂאוּ
הָאוֹפְנִים, וְכָלָהוּ כְּפּוּם הֵהוּא רוּחָא, דְאִזִּיל וְשְׁלִיט עֲלֵיהוּ.

עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם הָרוּחַ לְלֶכֶת, כְּתִיב אֶל אֲשֶׁר, וְכְתִיב עַל אֲשֶׁר. אֵלָא
רוּחַ דָּא דְנַפְיָא מְגוּ רוּחָא סְתִימָאָה, וְדָא אִיהוּ רוּחַ קְדִישָׁא, כַּד נַפְיָא
מְגוּ הֵהוּא טְמִירָא דְכּוּרְסִיָּא, וּבְטִישׁ בַּהֲהוּא דְשָׂרִי עֲלוּי, כַּדִּין כְּלָהוּ
נְטִלִין כַּחֲדָא לְגַבֵּיהּ, וְהֵינֵנוּ עַל אֲשֶׁר. אֶל אֲשֶׁר, דְבְטִישׁ בֵּיהּ הֵהוּא רוּחָא,
וְלֹא שְׂאֲרִי, אֵלָא דְנְטִיל לְגַבֵּיהּ, וְנְטִילִי כְּלָהוּ לְגַבֵּי הֵהוּא סְטָרָא.

עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם הָרוּחַ לְלֶכֶת, עַל הֵהוּא אֲתַר טְמִיר וְגַנְיֹו. דֵּהֵהוּא רוּחָא
עֵילָאָה שְׂרָאָה עֲלוּי, כְּלָהוּ מְסַתְּפְלִין לְגַבֵּיהּ, לְאִתּוּסְפָא זִינְא. וּמַהֲהוּא
זִינְא, אִתּוּסְפָא זִינְא אֵינוֹן קְרַנֵּי חַיִּוֹת. וְאֵינוֹן זִינְא דְלֵהִיט וְנַצִּיץ, לְפּוּם
אִסְתַּפְּלוּתָא דִּיקָרָא, דֵּהֵהוּא רוּחַ אַחְרָא, דְנַפְיָא מַהֲאִי רוּחַ קְדִמָּאָה, דְאִיהוּ
טְמִיר וְגַנְיֹו בְּגַנְיֹו יִקָּרָא.

דָּא אִיהוּ בְּרְזָא דְשְׂמָא קְדִישָׁא, דְכְלִיל בֵּיהּ שֵׁם אֱהִיָּהּ, שְׂמָא רַבָּה
וְשְׁלִיטָא. מַהֲאִי שְׂמָא, זַעֲאִין וְדַחֲלִין, וְנְטִלִין בְּאִימְתָא בְּזִיעַ. וְדָא
אִיהוּ שְׂמָא דְשְׁלִיט עַל רְתִיכָא דָּא, בְּרַשִּׁימוֹ דְתַלְת שְׂמָהֶן דְכְלִילִין בֵּיהּ.
בְּרְזָא דָּא אֵית שְׁבַעִין שְׂמָהֶן מְפּוֹרְשִׁין, שְׁלִיטִין עַל כָּל רְזִין וְגַנְיֹוִין עֵילָאִין,
דִּי כָּל חִילִין וּמְשָׁרְיִין זַעֲאִן מְנִיָּהוּ, וְנְטִילִי בְּגַנְיָהוּ. בְּרְזָא דָּא, כְּלִילִין
כ"ב אֲתוּוֹן, וְכָלָהוּ שְׁבִילִין.

רוּחַ אַחְרָא דְנַפְיָא מַהֲאִי רוּחָא קְדִמָּאָה, אִיהוּ דְמַתְמָן רְזָא דְמַהִימְנִתָּא

בְּכָל סִטְרֵיךָ. וְדָא אִיהוּ בְּרִזָּא דְשָׁמְא קְדִישָׁא, דְּכָלִּיל וְרָשִׁים עֲלֵיהּ, שְׁמָא
דְּאִקְרִי יְהוּ"ה, דְּנִפְיָק וְאִתְרָשִׁים מִגּוֹ שֵׁם אֱהִי"ה. וְאַף עַל גַּב דְּכֻלָּא בְּרִזָּא
חֲדָא, אָבָל שֵׁם יְהוּ"ה בְּנִזְן אָב, דְּאִתְבְּנִי מִשְׁמָא טְמִירָא אֱהִי"ה. וְדָא אִיהוּ
רְזָא, דְּנִפְיָק מְרוּחָא קְדָמָא.

רוּחָא אַחְרָא תַּתָּא, דְּנִפְיָק מִגּוֹ רוּחָא דָא, דָּא אִיהוּ בְּרִזָּא דְשָׁמְא קְדִישָׁא
כָּלִּיל בֵּיהּ שֵׁם אַדְנִי. שְׁמָא דָא שְׁלִיט, עַל חַיּוֹת וְאוֹפְנִים לְתַתָּא.
וְהָבֵי אִיהוּ רְזָא עֵילָאָה וְתַתָּא. עֵילָאָה שֵׁם אֱהִי"ה, שְׁלִיט עַל אֵינֹן חֵיוֹן
עֵילָאִין, בְּרִזָּא דְשָׁמְא קְדִישָׁא דְקֶאֱמָרֵן. תַּתָּא שֵׁם אַדְנִי, שְׁלִיט
עַל אֵלִין חֵיוֹן תַּתָּאִין לְתַתָּא.

וְאֵינֹן חַיּוֹת עֵילָאִין וְאוֹפְנִים עֵילָאִין, וְחַיּוֹת תַּתָּאִין וְאוֹפְנִים תַּתָּאִין. חַיּוֹת
עֵילָאִין, דְּקֶאֱמָרֵן. אוֹפְנִים עֵילָאִין, אֵינֹן רְזָא דְכְּתִיב (שה"ש טו) שׁוֹקִי
עֲמוּדֵי שֶׁשׁ, וְאוֹפְנִים תַּתָּאִין בְּרִזָּא דְלְתַתָּא, כְּמָה דְחַיּוֹת בְּרִזָּא דְלְתַתָּא.
חַיּוֹת עֵילָאִין אַרְבַּע. אוֹפְנִים אַרְבַּע. כַּד מִתְחַבְּרָא חַד בְּאֵינֹן רְזָא דְחַיּוֹת,
כַּדִּין אֵינֹן וְאוֹפְנִים בְּחִיבּוּרָא דִּהְהוּא חַד, אֵינֹן אַרְבַּע. וְכֵן כְּגִוּוֹנָא
דָּא לְתַתָּא, כְּלָהוּ בְּרִזָּא דָּא דְאַרְבַּע. חַיּוֹת אַרְבַּע. אוֹפְנִים אַרְבַּע. וְאִתְפְּרָשָׁן
לְתַתָּא בְּרִזָּא דָּא. וְהֵכָא בְּכָלְהוּ מִתְפְּרָשָׁן רְזִין עֵילָא וְתַתָּא, וְעַל דָּא אִיקְרִי
מְרַבְּבָה. וְאַף עַל גַּב דְּלָא חֲמָא יְחֻזְקָאֵל, אֲלָא מִגּוֹ רְזָא דְלְתַתָּא אִסְתְּכִי
בְּרִזָּא עֵילָאָה.

עַר אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם הַרוּחַ לְלֶכֶת יִלְכוּ, רְזָא אֱהִי"ה, כְּלָלָא דְכֻלָּא, שְׁלִיט
עַל חַיּוֹת עֵילָאִין סְתִימִין. וּבְגִין כֵּן אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלֶכֶת,
רְזָא הוּי"ה בְּנִזְן אָב. כִּי רוּחַ הַחַיָּה רְזָא אַדְנִי, לְמַהּוּי (דף ע"ב) סְתִימִין
רְזִין גּוֹ סְתִימִין דְרִתִּיכָא דָּא, לְמַהּוּי כֻּלָּא כַּחֲדָא בְּרִזָּא חֲדָא.

בְּלִבְתָּם יִלְכוּ, בְּלִבְתָּם דְמָאֵן. אִי תִימָא דְחַיּוֹת, לָאוּ. אֲלָא בְּרִזָּא דְאֵלִין
תְּלַת רוּחִין, תְּלַת שְׁמָהֶן, כַּד נִצְצִי, נִהְרִין וְנִפְקִין אֵלִין חֵיוֹן עֵילָאִין
וְתַתָּאִין. וּבְעַמְדָם יַעֲמֹדוּ, כַּד אֵינֹן בְּחִיבּוּרָא חַד, בְּלַחֲשׁוֹ כְּלָהוּ קְיִימִין.
כַּדִּין אִתְעֵבִידוּ תְּלַת רוּחִין חַד, תְּלַת שְׁמָהֶן חַד, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אִיתְגָּאִי
בְּגִיאוּתָא עַל כֻּלָּא.

וּבְהַנְשָׂאֵם מֵעַל הָאָרֶץ יִנְשָׂאוּ הָאוֹפְנִים, בְּהַסְתַּלְקוֹת חַיּוֹת, בְּרִזָּא דְרוּחִין
עֵילָאִין, מֵעַל הָאָרֶץ, מִלְשֻׁמְשָׁא עַל רוּחָא תַּתָּאָה, אֵינֹן אוֹפְנִים
מִסְתַּלְקִין עֲמָהוֹן, לְאַחֲזָאָה, דְּכֻלְהוּ גּוּפָא חֲדָא, וְרִזָּא חֲדָא, בְּלָא פִירוּדָא
מֵעֲמָהוֹן.

כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים, רְעוּתָא דִּהְיָא חַיָּה בְּאוֹפְנִים. דָּאָף עַל גַּב דְרְעוּתָא
בְּאֵינֹן חַיּוֹת עֵילָאִין, רְעוּתָא יִתִּיר בְּאֵינֹן אוֹפְנִים. תְּלַתָּא, תְּרִין גְּלִינִין.

וחד גניז. ואלין עבדין עובדא דרעו בההיא חיה. והיינו דכתיב ומעשיהם
פעין תרשיש, פעין תרי שש דא ימינא ושמאלא, דאלין תרין מאינון שית.
ועל דא פעין: פגוונא דילהון.

עד הכא רזא דחיות ברזא עילאה, פגוונא דא לתתא, ודמות על ראשי
החיה רקיע. ודמות, דיוקנא לתתא, פגוונא דלעילא. דעד הכא אית
רשו לפרשא, מפאן ולהלאה, מאן דחמי חמי, דלא אית רשו לאסתפלא.
מהאי רקיע ולתתא, אית רשו למיחמא, ומהאי רקיע ולתתא, אית רשו
לאסתפלא. מאתר דאסתפלותא ולעילא, אתפסיין שבילין ואורחין, לית
עינא דאסתפל ביה, דכולא אתפסייא.

ראשי החיה, אינון רתיכין. ארבע רישי נהורין לארבע זיוון. ואינון
תריסר נרחין. ואינון תריסר מכילין, וחד דשלטא עליהו, למיהוי
תליסר. ואלין איקרון ראשי שלטונין, שליטין נהירין לכלא. (ב' דקע"ז).

בחד, אית רזא דדיוקנן דלא אתחזון. ובחד, לית ביה דיוקנן, ולא
גוונין, ולא למנדע, ולא לאסתפלא, ולית מאן דיקום ביה. דא
איהו רקיע עילאה טמירא, דגניז מה דגניז, ויהב חידו וקיימא לכלא.
ברזא דשם אהי"ה, שלימו דכל שמהן. רזא דרתיכא קדישא, ברזא
דארבע זיוון דעלמא עילאה. רזא דארבע שמהן דכילין בחד.
תלת שמהן עילאין, וחד דאתחבר עמהון בכללא חד.

ה', רזא טמירא עילאה. פללא דכלא, רקיע עילאה טמיר דקיימא פגניזו.
וחד ספירא גניזא טמירא דכלא עליה. האי איתאחד ולא אתאחד
במה דלא אתידע, ולא קיימא בסוכלתנו. רזא דכללא. פללא דכלא.
ברוך הוא וברוך שמה לעלם ולעלמי עלמין. לתתא פד אתפשט שמא
דא, איהו ו' באתריה דאלפא, ברזא חדא. פדין איהו רקיע לתתא, פגוונא
דלעילא, וחד אבן ספירא לעילא על גבי ההוא רקיעא ודא איהו רזא ה'
דאתפרשא שמא לתתא, ברזא יהו"ה.

ולזמנין דאתחבר בשמא דא את ו'. ואיהו פללא חדא, הוא ובית דינו
וכלא חד, רזא דרזין גו שמהן קדישין.

נמוי על ראשיהם מלמעלה, רקיע פריש לעילא, דלא יכילין חיות למנדע
ולאסתפלא, דכלא אחיד דא בדא, רזא דא סימנא בעלמא, בר נש
לא יכיל למחמי לראשיה, ואף על גב דאיהו הוא, פל שפן מאן דסתים
ביה.

האי רקיעא עילאה, לית ביה דיוקנא פלל. לית מאן דאסתפל מתמן
ולהלאה, כולא סתים וחתים פגושפוקא. רקיע פריש על גבי רישי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גדול החיוב הנודע והלמד
הזוהר הקדוש והתיקונים הכמות האמת שחיבר
הגאון האדוק רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל
שם נלה חרות נפלאה אשר פורחו ופוזרו הקדושים ביה ונחלם קיום
ועל זה התגלה אורו וזאת את המעט

מוזר דא יסקן בן גולתא ביהמי

קרי הקדוש בן שמעון גינת - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השופט והמקום
החדש גינתא אב ו'תשס"ו לר"ק - עירק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
זקנים
עם
נערים

גדול החיוב על כל אחד אשר נקרא בשם "ישראל"
ללמוד וללמד בספר הזוהר הקדוש
זקנים עם נערים, המגשים עם הגדולים, עשיר ואביון, נאנים עם הגדולים,
המבנים עם המעטים ואנן קדושים, מקומן שדויע לחינוך
וזהו נעורים מכל צדדים יערים, ויבנו לכל חוששות

תודתו סגן לנו, היא מאודת עינינו
הוא ימליץ מוב בעדנו, אדיננו בן יוחאי

קרי הקדוש בן שמעון גינת - כי לא תש-בה ספר דקרי

ה' גינתא אב ו'תשס"ו לר"ק - עירק בית ששם תבט"א
שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השופט והמקום
החדש גינתא אב ו'תשס"ו לר"ק - עירק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

קונטרס
אור הזוהר
אמירת הזוהר
בהלקתה

חיוב ומעלת אמירת
ספר הזוהר והתיקונים
אמילו בלי
המנהל כלל

כללים יסודיים ותיקונים בגדול החיוב על כל אחד ואחד
אשר נקרא בשם "ישראל"
לעסוק באמירת ספרי הזוהר הקדוש והתיקונים
בכל יום ויום, ואמילו בנה פנמים ביום, אמילו בשאין מבינים כלום,
ובפנים ילדים קטנים ואנן קדושים נמנן שדויע לחינוך

מוזר דא יסקן בן גולתא ביהמי

קרי הקדוש בן שמעון גינת - כי לא תש-בה ספר דקרי

שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השופט והמקום
החדש גינתא אב ו'תשס"ו לר"ק - עירק בית ששם תבט"א

המחשבות הנודות בעשר הדורות

ספר
קרא לשמוש
ונורה
אור
הזוהר

אשר לאו"ל ליל חמשת עשרת החדש המולד (בני אור)
של המאור הנודע למחשבות חיים

מוזר דא יסקן בן גולתא

קרי הקדוש בן שמעון גינת - כי לא תש-בה ספר דקרי

חיוב קרא לשמוש יום יום, ונורה (נורה) - ששנים זרות השנים ובה השופט
(ה'תתק"ס) אור ליל (בנין) בן אור אשר הזוהר לאור דבר
וקרי הגאון לאורא אור לשמוש מילוא (מסודים ג.)
ביל לימוד ספר הזוהר (אור ג.) וא אשר לביקור את החדש (גני) גינתא ונורה
גמבר ונורה לאורא ללמוד ספר הזוהר והתיקונים
ועל ידי לימוד וחיוב החיוב כדור עם מנחם תיקונים
אשר חיים על פני גמבר - ונורה מילוי יום מנחה לאור
שנת רבי' שמעון בן יוחאי (נפטר ה'תתק"ס)
הגאון הגדול עם השופט והמקום
החדש גינתא אב ו'תשס"ו לר"ק - עירק בית ששם תבט"א